

МАЙЧИНА ПЪСЕНЬ

Нанкай въ дрѣмка ти унесенъ,
нанкай, ангелъ скъпъ и драгъ, —
скоро тука съ сладка пѣсень
ще да дойде Сънчо благъ.

Вредомъ тази нощъ надъ хижи
волно вихѣра лудѣй,
спи, почивай ти безъ грижи —
твойта майка те люлѣй.

— Що, за татка ли тжгувашъ?
Ахъ, далечъ, далечъ е той...
Може би, ще го сънувашъ,
нанкай, нанкай, ангелъ мой!

А когато се завърне —
живъ и здравъ отъ страшни бой,
тебе сладко ще прегърне,
нанкай ти, соколе мой!

Вънъ е зима — пѣятъ хали,
тукъ е топло — нѣма мразъ.
Вече всички сж заспали,
спи и ти въвъ този часъ!...

Трайко Симеоновъ

Да обичашъ децата, значи да обичашъ своето детство. Детскиятъ писателъ винаги живѣе съ споменитѣ на невъзвратимото си детство. Ето защо той гледа на живота съ очитѣ на дете, и ето защо го влѣче нѣщо неудържимо къмъ децата. Той живѣе съ тѣхнитѣ радости и скърби и така спечелилъ съ стиховетѣ и разказитѣ си тѣхнитѣ сърдца, той става тѣхенъ любимъ другаръ...

Въ страницитѣ на „Свѣтулка“, презъ четиридесетъ годишния ѝ животъ, се наложила като сърдечни другари на децата почти всички наши писатели.

Като единъ отъ най-старитѣ сътрудници, азъ пожелавамъ на сп. „Свѣтулка“ да продължи своя животъ още много, много години за радостъ на децата. Нека нейнитѣ свѣтлинки да огрѣватъ тѣхния пжтъ и да ги води къмъ братство не само между славянскитѣ народи, но къмъ братство на всичкитѣ народи въ свѣта...

Трайко Симеоновъ